

A romantic couple is shown in a close embrace, kissing. The man, with dark curly hair, is on the left, and the woman, with long blonde hair, is on the right. They are outdoors, with a warm, golden sunset sky in the background. The lighting is soft and romantic, with the sun low on the horizon, creating a silhouette effect on the couple. The overall mood is intimate and tender.

Zkus mi věřit

Radka Bryšová

Radka Bryšová

ZKUS MI VĚŘIT

VĚNOVÁNÍ

*Mé rodině,
která mě v tomhle směru podpořila nejvíce.
Děkuji vám.*

PŘEDMLUVA

Dominik

Razím si cestu do koupelny a přemýšlím, co jsem to právě udělal. Terez se zdála tak smutná. Ani ve snu by mě nenapadlo, že jí slíbím něco, co nebudu moct splnit. Akorát jí tím znovu ublížím.

Nevadí mi napravit tuhle situaci, vážně ne. Líbí se mi a ona to ví. Hádka mezi námi mi pouze prozradila, že jí taky nejsem lhostejný. Ale nemůžu si dovolit vztah. Ne, že bych nechtěl. Po ničem jiném netoužím.

Ale moje ex přítelkyně mi dokázala, že ať se snažím sebevíc, stejně ode mě nakonec každá uteče.

1. NOVÝ ZAČÁTEK

Terez

„Tes, kam chceš odnést tu malou skříňku?“ zeptal se mě Tom.

„Do posledního pokoje, prosím. Bude to ložnice.“

„Doufám, že mě do ní někdy pozveš,“ zavtipkoval.

Ostatní kluci z dílny, kteří mi dnes vypomáhali, se dali do pronikavého smíchu.

Po skřínce následovala postel. Tom ji nesl s naším služebně nejmladším kolegou Adamem.

Celkem mám v partě pět kluků. Ti zbývající se jmenují Filip, Ondra a David. Jsem jejich mistrová.

Pracujeme s dřevem - tedy oni. Já schvaluji a opravuji návrhy. Oni je realizují. Vyrobili mi snad polovinu věcí, které sem dnes stěhovali. Mám slabost pro věci ze dřeva. Proto dělám tuhle práci. Je úžasné sledovat, jak nábytek získává tvar. Zatím se všechny mé návrhy podařili uskutečnit a vždy to stálo za to. Bez téhle party by to ale nebylo možné. Jsou moc hodní, беру je jako starší brášky. Spolupracujeme už téměř pět let.

Adam k nám přišel zhruba před rokem. Každopádně si s ostatními kluky padl do oka. V pracovním kamarádském vztahu.

Moji partáci mi byli oporou v době, kdy jsem se rozcházela s mým ex přítelem Markem. Pomohli mi zabalit věci, otřít slzy a zapít smutek.

Láska je vážně slepá. Škoda že jsem si ty růžové brýle nesundala dřív. Každou chvíli jsem maskovala nové a nové

modřiny. Marek mi je ve svém opileckém deliriu vytvářel po celém těle. Když se o tom dozvěděl Ondra, zuřil.

Jemu na mně záleží nejvíc. I ostatní se mě snaží chránit, ale Ondra vyčnívá. Podezírám ho, že jsem mu víc než sympatická. Jak už jsem ale řekla, kluky z dílny беру jako své bratry. Pravě oni se už dál nechtěli dívat na mé uplakané oči a fialové kruhy pod nimi. Mají pravdu. Jen jsem stále naivně doufala, že se kvůli mně dokáže Marek změnit.

Když mě uhodil naposledy, něco se ve mně zlomilo a já si uvědomila dvě věci.

Za prvé - Nesmím ho už nechat mi dál ubližovat.

Za druhé - Modřiny vyblednou, ale rány na duši už asi ne. Navíc žluto-fialové modřiny neladí k mým zeleným očím.

Ty, které mám po mamince.

Každý, kdo ji dobře znal, mi často říká, že jsem jako její odraz v zrcadle. Nezdědila jsem po ní jen její tvrdohlavou a introvertní povahu, ale hlavně vzhled. Kromě zářivě zelených očí a světlé blond'atých vlasů také velmi drobnou postavu a pokožku, která vypadá celý rok opáleně.

Vždy, když si na maminku vzpomenu, stýská se mi. Opustila mě velmi brzy. Často na ni myslím a říkám si, že to všechno mohlo být jinak.

Mamka umřela, když mi bylo patnáct, při dopravní nehodě.

Pak se o mě starala babička. Až do mých osmnáctých narozenin, kdy mě týden po oslavě opustila také. Od té doby narozeniny neslavím. Babička mi zanechala jen malou rezervu na účtu a starší byt. Byla jsem nucena prodat ho, když mi došly peníze. Dva roky před babiččinou smrtí jsem si začala s Markem.

Ze začátku se ke mně choval hezky a já si naivně myslela, že to tak zůstane. Postupem času začal hodně pít. Sem tam mu ujela nějaká facka a pak už nezůstalo jen u nich.

Ted' jsem o pět let starší, než když jsme spolu začali.

Už je to pryč. Pro mě. On se s naším rozchodem neumí smířit. Nechce ztratit tvář před svými kamarády. Sem tam se ještě objeví a vyhrožuje, ale už ne tak často.

David mě vytrhl z chmurných myšlenek.

„Budeme ještě něco stěhovat, nebo je to vše?“ Moje nadšení a pohled mu prozradili, že je hotovo. Jen se na mě uculil a odešel zpět k ostatním. Hoši se dnes činili, to se jim musí nechat. Pomohli mi přestěhovat všechnen nábytek - ne že by ho bylo moc.

Ondra mi sehnal byt od známého. Ted' když jim procházím, přepadá mě zvláštní pocit. Cítím, že tohle by mohl být můj nový začátek. Sice to nebude tak lehké, ale v tomhle útulném bytečku se tomu dá alespoň malinko věřit. Všechny pokoje jsou vymalovány na bílo. Okna a dveře jsou taktéž sněhobílé. Bytu to dává ohromnou vzdušnost a svobodu.

Tu ted' potřebuji ze všeho nejvíce.

Až zjistím identitu člověka, který dal tenhle byt do kupy, vyjádřím mu svůj obdiv. V podstatě tu chybí už jen kuchyňská linka a v koupelně nainstalovat ohřívač vody. Vše ostatní už je na svém místě. Taky by se šikla oprava parket v síni hned za vstupními dveřmi. Když někdo projde, vržou.

Hulákání pod okny mě opět přivedlo do reality.

Slib, který jsem dala svému hlučnému stádu, musím splnit.

Už přešlapovali za domem, při svojí kuř pauze. Musela jsem jim něco dobrého uvařit a společně večer posedět na zahrádce u skleničky.

Dobrá cena za výpomoc se stěhováním ne?

Navařeno mám, ted' už jen stačí vše nachystat venku na stůl. Ondra s Filipem mi šli horlivě pomoci. Když ostatní zahlédli prostřený stůl se všemi dobrotami, začali slintat.

Udělal jsem jim pořádně veliké steaky, chlebičky, jednohubky a každý z nich dostal pár piv. Já jsem si dala červené víno. Pustili jsme se do jídla a vykládali si vtipné historky. Zvuk jejich smíchu naplňoval tohle místo životem.

Venku se už začalo stmívat a ochladilo se, ale my seděli pod širým nebem dál. Bylo mi vážně příjemné trávit s nimi čas. Jsou jediná rodina, kterou mám.

„Takže Tes. Je už na obzoru nový hrdina tvého srdce? Ptám se jen, abychom ti ho mohli hned zkritizovat nebo popřípadě začít žárlit,“ zasmál se Tom. Což je mimochodem jediný homosexuál na světě, kterému zrzavý přeliv vlasů opravdu sluší. Je z naší party nejstarší a on si myslí, že i nejkrásnější.

„Není a dlouho nebude...“

„Po Markovi se ti ani nedivím, ale přece nechceš žít v celibátu. V tvém případě by to byla škoda,“ dodal Ondra.

„Mam to snad brát jako návrh k sňatku?“ zasmála jsem se, ale byl to jen způsob jak zamaskovat, že mě sice náhodně, ale přece jen správně odhadl. Chlapům jsem se věřit odnaučila.

„Víš, možná se celibátu nevyhnu,“ zvážněla jsem. Nebyla by to zase taková šílenost, jak se na první pohled zdá. Opravdu netuším, jestli po zážitcích s Markem ještě někdy naleznu důvěru v mužské pokolení. Je toho totiž daleko víc, co mi prováděl, o čem nemá nikdo ani tušení. Kdyby ano, Marek by už nebyl mezi živými.

Rychle jsem usrkla ze své sklenice v naději, že zároveň s vínem spláchnu všechny zle vzpomínky na něj. Marně.

Přesto se ale stalo něco, co mé myšlenky odvedlo zcela jiným směrem. Náš malý večírek vyrušil nečekaný host. David promluvil k neznámému narušiteli.

„Dívejte se, sám Casanova přišel mezi nás,“ to, jak ho David nazval, mluvilo samo za sebe. Tím pádem - nic pro mě.

„Ale no tak,“ usmál se neznámý. Popošel blíž a já si ho mohla podrobněji prohlédnout.

První, čeho jsem si všimla, je jeho mohutná postava. Nejen že je vysoký, ale také neuvěřitelně namakaný. Sice jsem svaly neviděla, ale pod tím šedým svetrem být museli. Že by hodně posiloval? Vzápětí mě udivila jiná věc. Vážně má svetr a pod ním ještě mikinu? V létě? Navíc má dlouhé, černé kalhoty a plné boty. Ty také zrovna letně nevypadají. Je už sice chladněji, ale i tak mu musí být horko ne? Vždyť já tu sedím jen v tričku na ramínkách a přemýšlím, jestli jsem blázen já nebo on. Další věc, která mě na něm upoutala, jsou jeho vlasy. Delší a schované pod tenkou černou čepicí. Přecházejí a vlní se mu zpod ní. Světle hnědé kudrny se kroutí všemi směry. Výrazně ladí k jeho kobaltově modrým očím. Takové jsem nikdy předtím neviděla. Světloučké obočí se mu ztrácí pod čepicí. Pár nenápadných vousu zvýrazňuje jeho bradu a v očích mu tančí jiskřičky. Při úsměvu je vidět, že má trochu buclaté tváře. Ale na kráse mu to neubírá, ba právě naopak. Je to prostě kus chlapa.

Ale co se mi na něm líbí víc než jeho oči a celkový zjev, jsou jeho plné rty s velmi milým úsměvem. Dolíčky, které vlastní, jsou bonusem a pastvou pro oči.

Už jsem pochopila, proč ho kluci nazvali Casanovou. Má prostě svůj styl. Každá by byla ráda, kdyby o ni jen pohledem zavadil. Sami před ním musí odhazovat kalhotky. Přiznám se, že to docela dost působí i na mě. Je vážně pěkný. Což je velmi slabé slovo pro to, jak vypadá. Typovala bych ho, jak už ostatně sami kluci naznačili, na pořádného sukničkáře.

Když jsem zjistila, že na mě kouká, připadala jsem si nahá. Jako by se díval skrz moje tmavě zelené tričko a pohledem mě svlékal z šortek. Jeho přezdívkou ho vážně vystihla.

„Čau. Líbí se ti byt? Hezky jsem ho pro tebe spravil, vid’?“ pochválil se, ale i přes své ego zněl jeho hlas velmi mile a sympaticky. Rázem mi to docvaklo. Už vím, komu mám poděkovat za ten útulně zrekonstruovaný byt. Vzápětí mi došlo i cosi jiného. Tyká mi.

Tak fajn, udělám to samé.

„Ahoj, je pěkný. Vážně. Jak se vlastně jmenuješ?“ V očích se mu zračila nechápavost. Jako by si nechtěl připustit, že na světě ještě existuje holka, která by neznala jeho jméno.

„Jsem rád, že se ti líbí, a jmenuji se Dominik,“ zamrkal. Rozhlédl se po ostatních. Na mě se už nepodíval.

„Čau brácho,“ ozval se Adam, který si šel do bytu pro další pivo. Tak teď jsem zase byla překvapená já.

„Vy jste bratři?“ Vůbec tak nepůsobili. Adam je tmavovlasý a není tak vysoký. Ani po tváři si nejsou podobní.

„Jo, jsme,“ odpověděl Dominik rychlostí blesku. Přičemž dál sledoval svého bratra, jak upíjí pivo.

„Krasotinko,“ nadhodil Dominik, stále se na mě nepodíval, „kdy si na mě uděláš čas?“ Zvedla jsem obočí a uvažovala, jestli to myslí vážně.

Z trapasu, ke kterému se schylovalo, mě vytáhl Tom.

„Dominik měl zjevně na mysli doladění maličkostí v bytě, že?“ Ten jen přikývl a snažil se skrýt úsměv. Začervenala jsem se. Naštěstí byla kolem dostatečná tma.

Tom nezapomněl dodat: „Ta kráska se jmenuje Tereza,“ usmál se zcela nevinně.

„Takže když už jsme se představili, šla bys se mnou nahoru? Koukneme na to,“ mrkl na mě zpod dlouhých řas. Ihned odvrátil pohled.

„Jistě.“ Pomalu jsem vstala a přešla k němu. Společně jsme se vydali do bytu. Byla jsem z něj tak nervózní a ani jsem k tomu neměla důvod.

U vchodových dveří jsem se za žádnou cenu neuměla trefit klíčem do zámku. Dominik stál z boku vedle mě. Jednou rukou se opíral o zed' a pobaveně mě pozoroval. Nakonec jsem se trefila a dveře se otevřely. Takhle se ztrapnit. Bůh ví, co si o mně asi myslí. Zuli jsme se a já se snažila co nejrychleji dostat do bytu. Počkal, až překročím práh, a pak mě následoval do koupelny. V síni opět zapraskala podlaha pod naší váhou. Chvíli se rozhlížel po místnosti. Dělá, jako by tu snad ještě nebyl.

„Tak... kde bys to chtěla?“ bože, proč vše, co řekne, zní jako dvojsmysl. Chvíli koukal na strop a pak zachytil můj šokovaný pohled.

„Myslím ten ohřívač.“ Má tak sexy hlas. Chytila jsem se za nos.

„Doprava nahoru,“ ukázala jsem.

„Hm... jo to by šlo. A kde bude kuchyň?“

„Za touhle místností.“

„Ok,“ pak se přesunul do prázdné místnosti a mě napadlo, že nic hezčího už v ní nikdy mít nebudu. On si mezitím prohlížel budoucí kuchyň, poškrábal si rukou krk a vzdychnul. Chtěla jsem nějak přehlušit ticho, které tu panovalo. Zeptala jsem se, kdy už budu mít teplou vodu v koupelně a kdy se vrhne na kuchyňskou linku.

„Neboj se, všechno ti to udělám,“ proč, když něco vypustí ze své pěkné pusy, představuji si, že odpovídá na něco zcela jiného?

„Dobře, musíš ještě jet pro nějaké součástky a přívodní kabel k tomu ohřívači?“

„Neboj, když vydržíš tak bude i kabel,“ sjel mě tak sexy pohledem, že jsem se znovu začala červenat.

„Fajn,“ zkřížila jsem si ruce na prsou a snažila se mu naznačit, aby odešel. Stejně mi nic konkrétního neřekl. Koukla jsem se na něj a naše pohledy se střetly. Ucukla jsem. Oči se mi ale stejně zatoulali zpět k němu. Hypnotizoval mě a já se nemohla, nebo spíš nechtěla podívat jinam.

Zmohla jsem se jen na chabé: „Tak jdeme?“ Neodpověděl. Prostě šel. Jasně jsem zaslechla uchechtnutí.

Než zmizel, řekl ahoj a byl fuč.

Vrátila jsem se k ostatním, kteří se pomalinku sbírali k odchodu. Poděkovali mi za výborné jídlo a hromadně odešli. Cestou si něco prozpěvovali. Myslím, že se ještě zastaví na „jedno“ v hospodě. Ti budou zítra v práci vypadat. Mají štěstí, že jsem jejich hodná mistrová.

Jak jsem předpokládala tak se taky stalo. Celý den se ještě někteří potáceli jako tělo bez duše. Směna proběhla i přes to v klidu. Horší to bylo až po práci. Kluci se rozprchli do svých domovů a já zkontrolovala dílnu. Zhasla jsem světla, zamkla vrata a připravovala se k odchodu.

Najednou se odněkud objevila kymácející se postava s láhví v ruce. Po zádech mi přeběhl mráz. Ihned jsem ho poznala. Marek. Zrychlil se mi dech a stoupl adrenalin v žilách. Byla jsem rozhodnutá utíkat, co mi síly stačí. Pak jsem zahlédla druhou postavu rychle se blížit mým směrem. Spadl mi kámen ze srdce, když jsem ve tmě rozpoznala Adama.

„Jsi ok? Taky jsem si ho všiml,“ stoupl si vedle mě.

„Teď už ano,“ vydechla jsem, až se mi udělalo nevolno. Marek si nás ani pořádně nevšiml. Potácel se dál postranní uličkou a pravděpodobně nevěděl ani o vlastní existenci.

„Co tu vlastně děláš, Adame? Myslela jsem, že už jste šli všichni domů.“

„To ano, zapomněl jsem si na dílně prstýnek.“

„Prstýnek?“ vážně mě překvapil. Proboha je ještě o rok mladší než já.

„Jo, za dva týdny chci Sáru požádat o ruku.“ Na tváři mi vyskočil úsměv. Bože je tak roztomilý.

„To ti moc přeji, vám oběma,“ znovu jsem se na něj usmála.

Odemkla jsem dílnu, Adam tam vběhl a po pár minutách se vrátil i s prstýnkem. Samozřejmě mi ho předvedl v celé své kráse a mě napadlo, že má Sára vážně štěstí.

„Chci ji poznat,“ dodala jsem nesmlouvavě.

„Tak přijed' za dva týdny s mým bráchou k našim,“ usmál se a prohrábl si černé vlasy.

„S Dominikem?“ obočí mi vyletělo vzhůru.

„Jo,“ usmál se.

„Vůbec ho neznám, nehodí se to,“ namítl jsem.

„Hm, já už musím jít. Sára se bude zlobit, jestli se zase opozdím.“

„Jasně Adame. Až jí ukážeš ten prsten, tak ji to přejde. Neboj se,“ povzbudila jsem ho.

„Tak se měj Tes a dojde v pořádku.“

„Držím palce,“ což jsem naznačila i gestem a poté už odcházela domů.

Před dveřmi mě překvapil další nečekaný host. O zed' se opíral Dominik. Když jsem se na něj koukla důkladněji, uviděla jsem, že stejně jako včera má na hlavě černou čepici. Dokonce stejný svetr a kalhoty. Nemohla jsem se ubránit tomu, abych neobdivovala, že i přes ty hadry mu to nehorázně sluší. Což myslím zcela vážně. Neumím si ho představit v normálním čistém, moderním oblečení. Jemu prostě tenhle trhan styl neuvěřitelně pasuje.

„Ahoj jaká?“ Bože. Zapomněla jsem, jak úžasně příjemný a sexy hlas má.

„Ahoj, co potřebuješ takhle pozdě a ode mě?“ usmála jsem se na něj. Jinak to prostě nešlo.

„Tvou přítomnost, u tebe v bytě,“ zavtipkoval. Moc dobře ví, co s ženami jeho suverénní výstup dělá. Nechci mu dělat radost.

„Proč?“ zastavila jsem se před dveřmi vedle něj. Jen doufám, že se mi nestane to samé, co včera. Samozřejmě že si na to vzpomněl. Ihned jak uviděl klíč v mé ruce, chňapl po něm, strčil ho do zámku a rychlostí blesku odemkl. Pokynul mi rukou, abych vešla jako první. Když se ke mně naklonil, ucítla jsem jeho vůni.

Právě mi odhalil další ze svých tajných zbraní - co se žen týče. Voní jako někdo, kdo celý den pracuje s auty. Benzín a olej, ty dvě složky vyčnívali nad jeho silnou citrusovou voňavkou a také jeho vlastní vůní. Což je, ač bych si to nikdy nedokázala představit, pastva pro nos.

Dlouho jsem se neuměla odlepit z místa a úplně mi vypadlo, že jsem se ho na něco ptala. Zase se usmál a rukou mě postrčil dovnitř. Zul se, zaklapl za námi dveře a bez pozvání navštívil mou koupelnu.

„Jakou směnu máš zítra?“ otočil se ke mně na patě.

„Odpolední, celý týden.“

„Super. Tak já tady ráno přifrčím a nainstaluji ti ten ohřívač, abys měla teplou vodu.“ Malé dítě ve mně zajásalo radostí.

„Takže se už večer budu moct koupat doma a ne v práci,“ to nebyla otázka. Poskočila jsem radostí.

„Já si to všechno nachystám a uvidíme jo?“ Jako odpověď mu musela stačit jen má ztřeštěná radost. Chvilí mě pozoroval a pak se rozloučil.

Ráno dorazil přesně, jak slíbil. Opět ve stejných hadrech, akorát místo šedého svetru na sobě měl modrou zamazanou mikinu od

oleje. Na hlavě neměl čepici. Poprvé jsem viděla celé jeho kudrnaté vlasy. Došla jsem ke stejnému závěru jako před dvěma dny, kdy jsem ho viděla poprvé. Ať je to sukničkář nebo ne, je prostě nádherný. Sjel mě pohledem jako rentgen, poťouchle se usmál a na levé straně mu vyskočil dolíček. Jakmile se zul, uviděla jsem něco, co mě zaujalo. Jeho boty.

Prve jsem to asi přehlídla, ale místo jedné tkaničky měl dírkami provlečený měděný drát. Má zkratka svůj styl, který mu sekne. Pořád mi vrtá hlavou, proč chodí v létě tak navlečený. Nepřijde mi ale správné ptát se ho na to. Nechci ho urazit nebo tak něco.

Nanosil do koupelny součástky, které koupil, a namontoval různé hadice a přípojky k ohřívači. Tomu já absolutně nerozumím.

Stoupl si na vanu a pustil se do práce.

„Dominiku, chceš s něčím pomoci?“ zeptala jsem se ho, když mi na zeď upevňoval ohřívač.

„No, mohla bys mi podat klíč dvanáctku.“

„No dobře, ptala jsem se jen ze slušnosti. Ale když mi napovíš, možná ti ho i podám,“ rozesmála jsem ho. Má tak krásný úsměv.

„To je ta věc, co leží na tvé pračce. Z tvého pohledu je to čtvrtá věc zprava,“ mrkl na mě a sledoval, jestli беру do ruky správný klíč. Podařilo se a on uznale pokýval hlavou.

„No vidíš a večer se už budeš moci sprchovat doma. To máš radost co?“

„To mám a velikou,“ přiznala jsem.

„Uděláš si romantický večer s přítelem,“ neřekl to formou otázky, jen jako konstatování.

„To ne, ale vanu si napustím, to máš pravdu.“ Zkontroloval mě pohledem. Pak když bylo delší dobu ticho, napadlo mě, že je vhodná chvíle zeptat se ho na to co mě zajímá.

„Otevřu okno, pokud ti to nebude vadit. Tobě není horko?“

„Celkem jo,“ připustil.

Otevřela jsem okno.

„Mám ti přehodit mikinu přes židli?“

„Ne to je dobrý.“ To bylo poprvé, co jsem ho slyšela tak rychle a celkem nepřijemně odseknout.

„Já bych se v mikině upekla,“ pokusila jsem se odlehčit atmosféru.

„Nenosím nic s krátkým rukávem,“ odpověděl už trochu přívětivěji.

„Všimla jsem si.“ To v něm vzbudilo pozornost. Stále stál na vaně a opíral se o stěnu, ale horní polovinu těla otočil svým směrem.

„Čeho ještě sis všimla?“ jeho hlas teď zněl spíš laškovně než našťavaně. Otočil se zpět k práci a dotahoval matice klíčem číslo dvanáct. Naklonila jsem hlavu na stranu a prohlížela si jeho zadek. Přistihl mě. Rychle jsem sklopila pohled tak, aby mi blondaté prameny vlasů spadly do obličeje.

„I ty jsi moc pěkná,“ řekl na mou nevyslovenou odpověď.

„Chceš podat zase nějaký klíč?“ změnila jsem rychle téma a cítila jak mi rudnou tváře.

„Ano, ten první z levé strany.“

Po cirka dalších deseti minutách mlčení na mě přes rameno mrkl a sdělil mi něco, co mě potěšilo víc, než by mělo.

„Musím to pořádně dotáhnout, ať to na tebe nespadne. To by byla škoda,“ ihned po tom, co mu ta slova vylezly z pusy, pohledem zkontroloval mou reakci.

Můj výraz zjevně musel stát za to. S lichotkami pokračoval až do svého odchodu. Asi se mu líbí, když jsem rudá jako rajče.

Odpoledne v práci jsem si na Dominika sem tam vzpomněla. Moc se mi líbily všechny ty lichotky, kterými mě častoval.

I kluci na dílně poznali, že jsem jiná. Naštěstí to připisovali na vrub včerejšku, když se okolo dílny potloukal opilý Marek. Rozhodli se, že mě bude každý den jeden z nich doprovázet domů, než se můj ex definitivně vzdá.

Na svačině jsem se dala do řeči s Adamem. Nenápadně jsem z něj tahala informace ohledně Dominika. Je nezadaný? Je vážně takový sukničkář? A proč vlastně nenosí nic s krátkým rukávem? Samozřejmě jsem se neptala tak okatě, ale na Adamovi bylo vidět, že svého staršího bratra obdivuje a tak se z něj informace sypali téměř sami. Vyklopil mi, že je vážně singl a že je vážně takový sukničkář, jak se povídá. Ohledně toho, proč nenosí trika, se mi odpovědi nedostalo. Adam, stejně jako Dominik, se tomuhle tématu vyhýbají jako čert kříži.

O to víc mě to zajímalo.

David mi prozradil, že zhruba o dvě ulice od mého bytu má Dominik svojí dílnu. Prý spravuje vše, co má kola a jezdí.

Po směně už na mě před prací čekal Tom. Nejdřív mě to udivilo. Jenže jsem si vzpomněla na dohodu o mém bezpečném návratu domů.

Každý den po práci mě jeden z nich doprovázel až k prahu dveří. Formou protestu jsem si připravila pár vět typu:

„Ano tati, kdyby klepal vlk tak neotevřu.“ nebo *„Neboj, vezmu si sirky a půjdu si hrát do stohu - kdo si hraje, nezlobí.“* Největší nervy z mých výlevů má můj dnešní společník. Vyhrožoval, že pokud budu takhle protivná, odmítá mě doprovázet. Zeptala jsem se ho, jestli mi to dá písemně. Jenže to mi nevyšlo. Jen se uchechtl, poupravil si nagelované vlasy a s grimasou opovržení odešel.

Ráno mě dost naštválo, že má první myšlenka se opět týká Dominika. Proč? Pořádně ho neznám. To asi proto, že je tak úžasný. Co to melu?! Stejně mě ale znervózňuje vědomí, že se tu dnes neukáže.

No jo, někdo je závislý na drogách, někdo miluje kafe a já si nemůžu odpustit myšlenku na něj.

Musím se sebou něco začít dělat. Tahle rádobý závislost mě děsí. Nejen že jsem ho dohromady viděla možná tak čtyřikrát. Navíc jsme spolu prohodili jen pár a to dost pochybných vět, při kterých v jednom kuse flirtoval. Taky vím od jeho bratra, že měl v posteli možná víc ženských než samotný Casanova, což byla ostatně i jeho přezdívká.

I přes tohle všechno mi nedalo na něj nemyslet. A bylo to stále horší. Den ode dne se to stupňovalo.

Utekly další dva dny a já nebyla schopná uvažovat nad ničím jiným.

Kluci v práci si už začínali myslet, že mi přeskočilo. Nikdo naštěstí neznal pravou povahu mé „duševní nepřítomnosti“. Jenže jsem zpackala, co se dalo.

Nařezali pod mým velením dvakrát tu samou věc z jiného úhlu, nebo jsem je nechala slepit to, co měli rozdělit na půl, a podobně.

Po pauze mě prostě vykopli z dílny. Odůvodnili to tak, že si mám vzít volno. Mám se prý vrátit až na zítřejší a zároveň poslední směnu tohoto týdne. Poslechla jsem. Nechápu, jak se mi během tří dnu dokázal tenhle krásný kluk dostat tak pod kůži.

2. UZAVŘEME SÁZKU

Terez

Cestou domů jsem se zastavila v obchodě. Lednice už je žalostně prázdná. Pravda je taková, že větší důvod, proč jsem šla nakoupit, je rozptýlení. Plné regály se zbožím jsou přesně to, co potřebuji. Koupila jsem si ovoce a zmrzlinu s vidinou pěkného večera před televizí s pohárem v ruce. Dokoupila jsem i nějaké čisticí prostředky - úklid je perfektní způsob, jak zabít čas a být taky trochu užitečná.

Domácí práce ale netrvaly zase tak dlouho, jak bych chtěla, a na pohár je ještě brzo. Nějakou dobu jsem strávila četbou knihy. Když jsem ale zjistila, že hlavní hrdinka se jmenuje Dominika, odložila jsem knihu zpět na polici.

Znovu na něj myslím. Nesnáším to. Doma se děsně nudím a ještě víc se poddávám myšlenkám o panu dokonalém. Hrozné na tom je, že ještě nedávno jsem uvažovala o celibátu a teď bych se mu ráda vydala na milost.

Stále přemýšlím nad tím, co mi řekl. Také nemůžu pochopit jeho odpor ke všemu co má krátký rukáv. Proto jsem dala průchod své fantazii. Představovala jsem si, jak asi vypadá jeho tělo pod tím ušmudlaným svetrem. Jak silný musí mít stisk. Kéž by mě stiskl.

Rozptýlení přišlo ve formě zvonku. Že by to byl on? Vyskočila jsem z pohovky, trochu se upravila a otevřela dveře. Kéž bych to neudělala.

Za dveřmi stál Marek. Nevypadal opile, jen pěkně našťavaně.

Než jsem stačila prásknout dveřmi, stál vedle mě. Tak moc mě vyvedl z míry, že jsem začala couvat zpět do obývacího pokoje. Dveře zůstali otevřené. Sunula jsem se podél stěny, nezvaný host mě tiše následoval. Srdce mi buší až v krku.

„Takže zlatíčko máš to tu moc pěkné, ale kdy už konečně přestaneš trucovat a vrátíš se ke mně?“ zloba mu doslova žhnula z očí. Ruce pevně v pěst, až mu zbělely klouby. Napětí a můj strach by se dali krájet.

„To myslíš vážně? Rozešli jsme se. Už nikdy nebudu tvoje!“ při těch silných slovech, co mi lezla z pusy, jsem dala najevo své slabošství tím, že jsem se mu nebyla schopna podívat do očí.

„Ale no tak, přestaň hrát netykavku. Víím, že mě chceš,“ popošel blíž. Slzy se mi začaly shromažďovat v koutcích očí a zaslechla jsem zavrzat podlahu v síni. Snad to není Roman. To je jeho komplic číslo jedna. Už jednou mě společně zmlátili, když byli namol a možná dokonce zfetovaní.

Podlaha zapraskala podruhé. Nikdo ale nevstoupil. Trochu se mi ulevilo, ačkoli to mohlo být jen ticho před bouří.

„Nebojím se tě!“ dodala jsem si odvahy, ale hlas mě zradil v nejméně vhodnou chvíli.

„Takže to mám chápat jako odmítnutí?“ zasmál se tak odporně, až mi bylo na zvracení.

„Ano, pochopil jsi to správně.“ Najednou se ke mně přiřítíl jako nasupený býk na červený hadr. Natlačil mě ke stěně a chytil mě pod krkem.

„Tohle si sakra promysli. Nejsem nějaký pes, kterého jen tak odkopneš. Rozmysli si to, nebo budeš litovat, že ses vůbec narodila.“

„Ne,“ vypískla jsem i přes to, že mi z jeho sevření krku docházel kyslík. Stála jsem si zkrátka na svém a to rozhodnutí mě stálo